

דניאל פראלאטה

"תערוכות בתל-אביב" / הארץ / 31.7.64 / תע' יחיד / גלריה 220 / תל-אביב

כשנה וחצי בלבד עברו מתערוכות היחיד הראשונה של דניאל פראלאטה ועד הנוכחית. במשך זמן קצר יחסית זה, רכש הצייר הבנה עמוקה יותר בבעיות העיצוב הציורי, הבנה שבעזרתה הצליח לגבור על רוב הפגמים שהופיעו בתערוכה הקודמת. מסתבר שהפיתוח הציורי של דרך הציור, שבאה לביטוי בתערוכה הראשונה, בה עסק דניאל פראלאטה בעיקר בארגון תנועות בחלל - מעין תאור התפרצות זיקוקי דינור - עזרה לו להשתלט על בעיית ההנחה של כתם צבעוני, והפנתה אותו לכיוון ציורי חדש.

בתערוכה הנוכחית אין למצוא את דרך החיפוש האחידה, שאפינה את התערוכה הקודמת. בתערוכה הקודמת היוו כל הציורים ניסיונות לעיצוב תנועה בחלל תלת-מימדי, אך בתערוכה הנוכחית יש, מלבד המשך הנושא הקודם, גם מבנים כתמיים-צבעוניים שהתנועה אינה מופיעה בהם, ניסיון לעיצוב בחומריות שונה, וקבוצת ציורים העוסקת בצורות אמורפיות תלת-מימדיות - מעין ערפיליות - העשויות ברובן ע"י חריטה וסריטה בכתם הצבעוני.

ההישגים המשכנעים ביותר מבחינה ציורית, מושגים דווקא בקבוצה העוסקת במבנה כתמי. בקבוצה זו אפשר לפגוש גם ציורים שהם השלמים ביותר בתערוכה: 4, 15, 24. בולט בקבוצה זו - כנסיון מעניין לשלב מערכת כתמית בחלל מוגדר יותר - ציור מס 27. זהו ניסיון לשלב מערכת כתמים צבעונית העשויה בתפיסה תלת-מימדית, ברקע השואב הרבה מהקוביזם, וגם אם התוצאה אינה מלוטשת כמו, למשל, בציור 24, מעניין ניסיון זה בפוטנציאל האפשרויות שבו.

קבוצת ציורי החומר - דקורטיבית ואסתטית, אך נשארת במסגרת זו בלבד. דניאל פראלאטה מרבה מדי במתן "קוסמטיקה" לחומר, עד שהוא מאבד ממשמעותו העיקרית.